

O lume fără zile

De *Catherine Aigner*

Născută în 1977 la München, Catherine Aigner a absolvit International School din Salzburg, apoi a urmat cursurile de actorie la Athanor Akademie Burghausen, condusă de marele nostru regizor și profesor David Esrig. Probabil că participarea, în anul 2000, la workshopul pentru tineri autori dramatici organizat de Centrul German al ITI și la Bienala de la Bonn (cel mai important festival de piese noi din Europa) au convins-o să se dedice scrisului pentru scenă. Un an mai târziu, ea a început să frecventeze cursul de scris scenic al Academiei Bavareze de Teatru *August Everding* din München, condus de celebrul dramaturg Tankred Dorst. În 2003, a participat la workshopul pentru autori dramatici organizat de Burgtheater Viena și, un mai târziu, la Bursa autorilor de teatru. Nu a abandonat însă nici interesul pentru dezvoltarea limbajului actoricesc și a participat la workshopul de actorie de la New York Film Academy, la un curs de cascadorie și acrobație și la un curs de pantomimă și limbaj corporal. A scris deja zece piese de teatru, două dintre (singurele traduse până acum) fiind jucate și în România.

Personaje – 3f, 2b

Genul – dramodie

Lucile este o femeie de 70+, cu doi copii de 30+ (băiatul), respectiv: 40 + (fata). Văduvă, locuiește singură, dar pe același palier cu Ernestine, o prietenă din copilărie, de aproximativ aceeași vârstă cu ea.

Un personaj al cărui suflet și temperament au rămas (foarte) tinere, Lucile e o mamă de care are grijă fiica și pe care o escrochează fiul. În mod evident, este o mamă părtinitoare, răsfățându-și băiatul și exploatând (cu nonșalanță) fata. Cheluitoare, zevzeacă (sau doar disimulând), veselă, ghidușă, petrecăreață, Lucile își trăiește viața cheltuind aiurea pe teleshopping, cutreierând magazine și stând la taclale cu Ernestine, care e complet singură și în mod clar de condiție mai modestă. Fiica Lucilei (Antonia) lucrează și are, la rândul ei, familie. Fiul (Philipp) se dovedește a fi un mic parazit, un escroc sentimental și, finalmente, un infractor. El îi cere mamei lui să semneze niște documente și-i ia și cartea de credit, sub pretext de nevoi personale, dar, de fapt, comite acte ilegale. Acest fapt va ieși în cele din urmă la iveală și nu oricând, ci tocmai în seara de

Crăciun, când Lucile sărbătorește cu generozitate, alături de Ernestine și de un boschetar (Cristoph) adunat de pe drumuri. În spiritul Crăciunului când, nu-i așa, cu toții devenim mai buni pentru câteva zile.

Descoperirea de către Poliție a matrapazlăcurilor financiare comise de Philipp are doua soluții posibile – fie băiatul merge la pușcarie, fie mama își asumă fapta și, dată fiind vârsta ei, va fi instituționalizată, pledându-se în instanță pentru un caz de demență senilă. Lucile trebuie să aleagă între libertatea sa și libertatea copilului ei (preferat). Și alege: Își asumă tot. Doar că, pe 31 decembrie dimineată, când copiii vin s-o ridice, nu mai au pe cine. Ea a dispărut între timp și nu știm (după monologul final, de o frumoasă ambiguitate) dacă a plecat la râu, să se sinucidă, sau a fugit să trăiască pe străzi cu boschetarul.

Comentariul lui Scora: Una din nu foarte numeroasele piese dedicate vârstei a treia și problemelor ei. Marele merit al textului sunt momentele comice, care pot fi exploatare și mai hotărât de către regie și actori. În plus, autoarea evită bine pericolul, aproape iminent în cazul pieselor cu astfel de tematică, de cădea în melodramă. Un text generos despre condiția celor de vârsta a treia, despre locul lor, atât cât mai e, în viața cleor pe care i-au adus pe lume.

* * *

Premiera românească a avut loc în 2011 la Teatrul Metropolis, Buruești, unde s-a jucat timp de peste trei stagioni, de cele mai multe ori cu casa închisă. Regia: Theo Herghelegiu.

* * *

Drepturile de reprezentare: Thomas Sessler Verlag Wien, Johannesgasse 12, At 1010, Wien. Telefon: 0043-1-5123284, e-mail: office@sesslervelag.at.

Drepturile asupra versiunii românești: Victor Scoradeț, 0722 408 530, vicmarsco@yahoo.de.

Mostră text

ANTONIA	Fă și tu ceva.
PHILIPP	Cum ar fi?

ANTONIA Șterge și tu praful sau du gunoiul.
PHILIPP Îl iau mai târziu, la plecare.
ANTONIA Păi ai putea să pleci chiar acum. E o sarcină clară, simplă.
PHILIPP Și de ce nu angajăm noi o femeie de serviciu?
ANTONIA Fiindcă nu ne permitem.
PHILIPP Un serviciu social, o îngrijitoare, ceva.
ANTONIA Pe cine să îngrijească?
PHILIPP Casa.
ANTONIA Ai de gând să duci odată gunoiul ăla?
PHILIPP Mai încolo, la plecare
ANTONIA Mai am de făcut bucătăria.
PHILIPP Și eu de ce trebuie să stau să mă uit la tine.
ANTONIA Păi nu trebuie să stai să te uiți, poți să mă ajuți.
PHILIPP Nu știu cu ce.
ANTONIA Să speli paharele.
PHILIPP Ca să le scap din mână și să le fac țandări.
ANTONIA Ar trebui unse balamalele la ușă.
PHILIPP Ca să-mi picure tot uleiul pe alături.
ANTONIA Mă-ntreb doar cum de ai supraviețuit treizeci și cinci de ani.
 Uite gunoiul.
PHILIPP Nici nu știu unde trebuie dus.
ANTONIA Ia-te după miros. Dacă tot cobori, ia și cheia de la cutia de
 scrisori, să vedem ce facturi au mai venit,.
PHILIPP Da. Când o să cobor.
ANTONIA Vrei să-mi spui și mie ce ai?
PHILIPP Nimic. Doar că-mi venea să oftez. Nu contează.
ANTONIA Uite în ce hal sunt geamurile alea.
PHILIPP Or să se subțieze rău de tot, dacă le freci tu.
ANTONIA Leagă sacul și du odată gunoiul.

.....

Cineva bate la ușă. Pauză. Bătăile se repetă. Intră Ernestine, o femeie de aceeași vârstă cu Lucile. Și ea e îmbrăcată ușor strident.

ERNESTINE Au plecat?
LUCILE Cine să plece?
ERNESTINE Copiii tăi, i-am auzit pe hol.
LUCILE Copiii mei?
ERNESTINE Au fost pe la tine.
LUCILE Și eu unde eram?

ERNESTINE Iar i-au venit o groază de mobile lu' ăla de-alături, tare-aș vrea să știu de unde are atâția bani. Te pomenești că-i vreun dealer, ceva. Femei sau alte chestii. Ai chef? Să jucăm o partidă de cărți.

LUCILE Tu le faci.

ERNESTINE Pe cât jucăm?

Își trag scaunele mai aproape de masă. ERNESTINE face cărțile de parcă ar fi lucrat toată viața într-un cazinou.

ERNESTINE Pe cât jucăm?

LUCILE Ca de obicei.

ERNESTINE Taie.

ERNESTINE împarte cărțile.

LUCILE Ce mai face Klaus?

ERNESTINE M-a părăsit. Acum 28 de ani.

LUCILE Ce păcat.

.....

LUCILE se strecoară afară, se așază în fața fotografiei soțului defunct.

LUCILE Ai auzit? Trebuie să ne facem bagajul. Putem să dăm o fugă până jos, la pod, mai știi? Nu ne caută nimeni acolo. De-a lungul șinelor, până la râu, până când ajungem la pod. Mai știi? Tu ce zici, s-o ștergem? Vrei niște biscuiți? Servește-te. Mie mi-a trecut foamea. Cu toate că –

Duce mâna la castronul cu biscuiți, începe să se îndoaie.

LUCILE Știi, io n-am vrut niciodată acolo.

Mănâncă biscuiți.

LUCILE Vreau jos, la râu.

Înfulecă biscuiți.

LUCILE Numai să mai iau câte ceva. Și să le scriu ceva la copii. Gândește-te și tu.

Ia câteva flecuștețe într-o geantă mică.

Lucile Ce să le scriem? Trebuie să mai iau și-o căciulă, e frig, din gurile de canal ies aburi. Am nevoie de o căciulă. Ce zici, oare mai găsim podul. Acolo nu ne găsește nimeni, mai știi? Era sfârșit de ianuarie și era așa de frig. Mult prea frig. Ca azi. Unde mi-o fi căciula? Iar mi-ai ascuns-o? Am găsit-o. Mergem? Tu și cu mine, da-ncet, spionul e lângă noi, cu urechea lipită de perete. Și ce să scriu acum. Scriu pur și simplu „Copii, rămâneți cu bine!” Mai vreau o dată la pod, mai vreau o dată la râu. Mie nu mi-e frică de valuri, doar de valurile uitării, alea-s mai rele ca toate. Hai să facem bagajul. Luăm doar strictul necesar, doar strictul necesar. Da?

Îndeasă fotografia în geanta mică și se strecoară afară din casă.